

La refundació tranquil·la del PSUC

Després de ser reelegit secretari general, Rafael Ribó es manté, després del VIII Congrés, al capdavant del Partit Socialista Unificat de Catalunya —PSUC—. El cert és que abans del Congrés ningú no havia qüestionat tampoc la revalidació del càrrec per part de Ribó, que ja l'ocupava des de juliol del 1986, en què va substituir Antoni Gutiérrez Díaz.

Josep Ma. Pasqual

El tema estrella del VIII Congrés del PSUC era, sens dubte, el de la reunificació comunista, un tema del qual ja es va informar a bastament des d'aquest setmanari fa unes setmanes. Ribó va aprofitar la seva primera intervenció en el Congrés del passat cap de setmana per proposar el 5 de febrer pròxim com la data per a la celebració d'un congrés de la unitat, obert a tots els sectors comunistes de Catalunya: al Partit dels Comunistes de Catalunya —PCC—, el dels prosoviètics que van marxar del PSUC l'any 1981; obert al Partit dels Treballadors de Catalunya —PTC-UC—, que són els carrillistes, poc rellevants a les urnes, i obert a l'OCE-Bandera Roja i a independents. «La unitat dels comunistes s'ha de fer sense exclusions i sense condicionaments», diu Ribó, i el seu plantejament serà no té res a veure amb el que utilitza Julio Anguita des del PCE, per exemple. Això no obstant, una cosa és la unanimitat podria dir-se que absoluta amb què Ribó compta dins del PSUC i una altra de ben diferent el grau de credibilitat amb què les ofertes de Ribó són rebudes dins el PCC. La línia dura d'aquest partit s'oposa a la unitat comunista tal i com la planteja Ribó. Joan Muniz, del Comitè Central del PCC, convidat pel PSUC, va dir en nom de la direcció d'aquest partit: «volem una unitat basada en la reelaboració política en comú, lligada a un procés global a Catalunya i a Espanya i sense dates prefixades». Arribats a aquest punt, no ha d'estranyar a ningú que Ribó pugui assegurar que el procés d'unitat comunista ja és irreversible, que pot ser curt o llarg (però ja no gaire), que desitja que culmini favorablement i que també és possible que algú quedi a la cuneta.

Ribó defensa una esquerra àmplia

per fer front al govern de CiU, però no des de l'antipujolisme, sinó des de l'organització d'una esquerra nacional. «El PSUC no pot viure amb la imatge d'unes relacions formals amb el PCE», ni tampoc des de l'aigualliment del projecte del PSUC dins del projecte socialista. «El nostre projecte no es cons-

DOMÈNEC UMBERT

Rafael Ribó, revalidat.

ra transformadora»; l'altra, l'afer dels pressupostos de l'Ajuntament de Barcelona en què el grup municipal d'Iniciativa per Catalunya —PSUC, PCC i ENE— ha deixat plantat al grup socialista, que no disposa per si mateix de la majoria absoluta. Dos tocs d'alerta a la prepotència socialista, que Rai-

DOMÈNEC UMBERT

Aspecte de la mesa que va presidir el Congrés.

trueix en funció de les deficiències del projecte socialista».

En el seu discurs sobre l'esquerra renovadora, Ribó no s'està de recordar que el PSUC no és un partit comunista clàssic, sinó que va néixer ara fa més de cinquanta anys a partir de la unió de diversos sectors de l'esquerra, inclosos els socialistes.

Aquests darrers dies, dos fets han vingut a reforçar el discurs de Ribó. L'un, la vaga del dia 14, «hi ha energia suficient per a articular una esquer-

mon Obiols va captar i recollir en el seu parlament com a convidat en el VIII Congrés: «no vinc aquí amb una actitud de prepotència».

També van ser convidats pel PSUC en el seu Congrés els altres caps de fila dels partits de l'arc parlamentari. Hi van anar Lluís Badia, del CDS; Aleix Vidal-Quadras, d'AP; Víctor Torres, d'ERC; Jaume Nualart, de l'Entesa i Miquel Roca, de CDC. I és que aquest PSUC, tranquil i refundat, vol continuar aportant el pluralisme dels que governen la seva pròpia especificitat. □